

THE
LOVE
ROMAN
STUDY

Nederlandse editie

KRIS RIPPER

Hoofdstuk 1

Dit is hoe mijn vrienden me voorstellen aan nieuwe mensen: ‘Dit is Declan. Hij heeft zijn laatste vriendje voor het altaar laten staan, dus kijk uit.’

Het is voornamelijk een grap. Voornámelijk. Niet het deel dat ik mijn laatste vriendje voor het altaar had laten staan. Dat was zeker waar. Maar ‘kijk uit’ was gewoon een speelse waarschuwing. Sowieso had ik sindsdien de romantiek afgezworen. Er is niemand die daadwerkelijk voor me uit hoeft te kijken.

Het is tijden geleden, het Mason-achterlaten-bij-het-altaar-gedoe. Het ‘romantiek-afzweren’-gedoe is nog gaande. Al denk ik dat ‘Dit is Declan. Hij heeft romantiek afgezworen, dus kijk uit’ minder goed klinkt.

Je vriend achterlaten bij het altaar is het soort inzinking dat niemand je ooit laat vergeten. Zes jaar later gebruikten mijn vrienden die zin nog vrolijk op feestjes.

Een goed voorbeeld: bijkomen-van-Kerst-feest van Ronnie en Mia. De sprankelende appelcider die ik dapper dronk in plaats van alcohol, haalde niet eens een klein stukje van het rauwe randje van mijn stemming af. En dat was vóórdát Mia mijn arm pakte en fluisterde: ‘Er is iemand die je moet ontmoeten, hen is nieuw.’

Ik hou van Mia, maar zij is absoluut een van die mensen die ‘ik heb de ware liefde gevonden en nu zou iedereen die moeten vinden’-mensen. Ik had net mijn mond geopend om te protesteren toen ik De Enige Persoon Die Ik Nog Niet Kende zag en ik zweeg snel.

Gemiddelde lengte, schouderlang donkerblond haar, een hoekige kin met een paar verdwaalde haren en een rode bril. Wie droeg er nu een rode bril? Was hen een van die mensen die meerdere brillen hadden die pasten bij hun kleding? Maar nee, hen had nergens anders rood in hun kleding. Zelfs hun schoenen waren zwart.

Laat hen alsjeblieft niet een van die mensen zijn die een bril als mode-item draagt.

Ik zette mijn bril op sterkte goed en maakte me klaar om te oordelen. Maar als dat montuur echt was, was ik al geïntrigeerd. Want wie draagt er nou een bril met een rood montuur? Misschien moest ik Mia niet zo snel de mond snoeren. Ze had alleen maar het beste met me voor. Dat en het vervullen van haar verlangen om een romantisch spel te spelen met iedereen die ze kende.

Ze leunde voorover. (Jippie. Roddels.) ‘Hen is nog maar een paar maanden in de stad en ik denk dat hen perfect is voor Mason. Vind je niet? Niet te groot, niet te gespierd. Slim, maar niet intimiderend. Hen heeft een YouTube-advieskanaal, dus Mason zal zich dan zeker niet minderwaardig voelen, toch?’

‘O, shit.’ Ik hield er stiekem van als lesbiennes kattig deden, maar je moet de schijn ophouden.

‘Hou je mond, je weet wat ik bedoel. Hij is zo gevoelig als het relaties aangaat.’

Het probleem met het hele Mason-achterlaten-bij-het-altaar-fiasco was dat Mia in de limo zat toen ik de deur opende op weg naar mijn eigen huwelijk. Ze was erbij toen ik al die gezichten naar me zag staren, in paniek raakte, Masons grijns zag verstijven (en vervolgens verwelken) en me terugtrok in de limo als een schildpad in zijn schild. Een effect dat ik meteen verpestte door dramatisch te roepen: ‘Haal me hier weg!’

Ik heb een berg schuldgevoelens over dat moment, maar ik denk dat Mia, voor haar eigen boetedoening, van plan is om Mason te koppelen aan iedereen die ze kent, totdat er een blijft plakken... aan zijn kruis. Of misschien zijn hart. Maakt niet uit welke van de twee. Ze gaat hem uithuwelijken zodra hij langer dan twee uur verliefd is op iemand.

Hij is erg bang om zich te binden voor iemand die zo graag een partner wil. Kan me niet voorstellen waarom. Kuch, kuch.

Nu we dicht bij De Enige Persoon Die Nieuw In De Kamer Was waren, kon ik zien dat hen een bril op sterkte droeg. Verdorie. Mason verdiende de eerste keus bij de spreekwoordelijke vis in de spreekwoordelijke zee. Het was een ethisch principe. En ik was een

ethische man. Ik zuchtte en hoopte dat deze bepaalde vis... Nou ja, ik wenste niet per se dat hen afschuwelijk was. Ik hoopte alleen dat hen vreselijk was tegen mij om me de pijn te besparen dat ik hen wilde en hen dan zag wegdrijven met een van mijn beste vrienden. Naar het altaar. Waar hen ongetwijfeld niemand zouden laten staan met een grijns op zijn gezicht.

‘Sidney, dit is Declan. Hij liet zijn laatste vriendje bij het altaar achter, dus kijk uit.’ Mia straalde alsof ze dit niet al tientallen, zo niet honderden keren had gezegd.

Ik toonde een perfecte ‘ik ben geen klootzak’-uitdrukking en schudde hun hand. ‘Het is jaren geleden en ik ben sindsdien niet meer in de buurt van een altaar geweest, eerlijk niet.’

Sidneys hand was koud, maar hun glimlach was warm. ‘Ik ben niet geïnteresseerd in altaren, dus je bent veilig voor de verleiding. Leuk je te ontmoeten.’

‘Ja, insgelijks. Wees voorzichtig met Mia. Ze zit in een soort “iedereen koppelen”-fase sinds haar verloving.’ Zo, *dame*.

Helaas leek Mia zich niet te laten afschrikken.

‘Het is niet mensen koppelen, het is ze gewoon aan elkaar voorstellen. We hebben een vriend, Mason, die je vast leuk vindt.’

‘Waarom?’

Ze knipperde. ‘Waarom wat?’

‘Waarom denk je dat ik hem leuk zou vinden?’

‘Ik denk dat omdat... hij veel YouTube kijkt?’ vervolgde Mia snel met roze wangen: ‘En hij is een aardig persoon en jij lijkt me ongelooflijk aardig en welbespraakt, en - sorry, val je uitsluitend op vrouwen? Of non-binaire mensen? Heb ik het verkeerd ingeschat?’

Ik beet op mijn tong en probeerde niet te lachen. Sidneys uitdrukking belandde ergens midden in de ‘tjonge, wat een fascinerend exemplaar hebben we hier’-zone, maar hen keek niet geërgerd. Gewoon afstandelijk. ‘Ik ben niet exclusief in iemand geïnteresseerd, nee. Het is meer een zekere scepsis over het proces waarmee mensen besluiten dat andere mensen goed bij elkaar passen.’ Hen haalde hun schouders op. ‘Ik wil niet onbeleefd zijn, maar ik wil niet aan iemand gekoppeld worden.’

‘Ik snap het helemaal en het spijt me dat ik dat veronderstelde. Maar wil je wat mensen ontmoeten? Behalve die op het werk?’ Ze gaf me een por. ‘We komen eens per week samen voor een borrel. Er zit weinig druk op en er komen veel queer mensen. Als je dat soort dingen leuk vindt.’

Deze keer lachte ik en ik sloeg mijn beide handen over mijn mond.

Sidney lachte gemeend. ‘Ik vind queer mensen leuk, ja. Zeker weten. Een borrel klinkt goed. Bedankt voor de uitnodiging.’

‘Graag gedaan! Ronnie zal ook door het dolle zijn!’

Ronnie en Mia waren zo ongeveer met elkaar vergroeid. Niet dat ik daar een oordeel over had. Alles waar mensen blij van worden, toch? Al helemaal als het om je vrienden ging.

‘Waarom wisselen jullie geen nummers uit en Twitter of wat dan ook? En Dec, als je Masons info ook aan Sidney wilt geven, zou dat geweldig zijn.’ Ze zwaaide. ‘Ik moet het eten checken, maar ik zie jullie later.’

Hen wierp me een blik toe. ‘Ze gaat dit koppelen niet loslaten hè?’

‘Eerlijk gezegd doet ze dit al sinds zij en Ronnie anderhalf jaar geleden besloten te gaan trouwen en we blijven maar denken dat ze ermee gaat stoppen, maar tot nu toe heeft ze dat niet gedaan.’ Mijn sterke ethische principes dwongen me om eraan toe te voegen: ‘In ieder geval vindt iedereen Mason aardig. Het is een veilige gok dat dat voor jou ook zal gelden, zelfs als je niet met hem wilt daten.’

‘Ik date niet met mensen.’

Dat versimpelde de dingen. Ik verborg mijn teleurstelling opluchting door een lach te forceren. ‘O, ik ook niet. Meestal. Nou ja. Al heel lang niet. Het leek me dat ik niet volwassen genoeg was nadat ik had gedacht dat ik met iemand ging trouwen om vervolgens in paniek te raken. Dus het leek me slim om het te houden bij één keer in bed duiken, aangezien dat veiliger was. Als...’ Ik concentreerde me op de zachte beweging waarop hen hun haar uit hun gezicht veegde, alsof dat een nieuw gespreksonderwerp zou opleveren. Dat deed het niet.

‘Kijk, die zin leek te worden gevolgd door een andere gedachte.’ Hun wenkbrauwen trokken heel lichtjes samen. Wat me opviel omdat

ik al naar hun gezicht staarde.

‘Eh, sorry, ik realiseerde me dat ik eigenlijk mijn hele levensverhaal aan het vertellen was aan een vreemde. Je bent helemaal niet verplicht om naar me te luisteren. Alleen mijn oudste vrienden zijn verplicht om te accepteren dat ik een puinhoop ben.’ Ik zette een glimlach vol zelfspot op.

Sidneys handen draaiden naar buiten, alsof hen hun schouders ophaalde zonder echt hun schouders op te halen. ‘Je lijkt me geen puinhoop en ik voel me niet verplicht. Wat wilde je zeggen?’

Wat maakte het ook uit. Als Mia en Ronnie hen in de Vriendengroep zouden opnemen (of ten minste auditie zouden laten doen), zou hen uiteindelijk toch mijn zielige ik zien. ‘Gewoon, lange tijd werkte mijn niet-datingbeleid. Maar de laatste tijd word ik het een beetje... zat. Ik word bijna negenentwintig. En ik zit niet te piekeren over dertig of zo. Maar ik denk dat ik het misschien... op zijn minst nog eens moet proberen. Dat hele daten.’ Ik trok mijn neus op. ‘Maar dan denk ik dat dat een verschrikkelijk idee is want o, mijn god, waar begin je dan? Apps? Bars? Ik heb geen idee waar mensen elkaar ontmoeten om te daten in plaats van te flikflooien.’

Achter hun bril waren hun ogen lichtbruin en ik voelde me een beetje bloot onder hun blik, alsof de bril misschien een filter had dat mijn gedachten kon lezen. Net toen ik ongemakkelijk begon te schuifelen, schraapte hen hun keel. ‘Ik heb een idee. Maar het is misschien een beetje obsceen.’

Ik knipperde met mijn wimpers naar hen. ‘Ik hou van obsceen.’

‘Heb je interesse om op mijn YouTubekanaal te komen? Het is een adviesshow. Ik doe elke week een livestream en een vooraf opgenomen show.’

‘Eh...’

‘Een interview zou cool zijn, maar wat als we een serie doen? Je zou eens per week kunnen komen en praten over je recente datingavonturen. Ik kan de dates voor je vinden als je wilt, omdat je me voorziet van content.’ Nu dansten hun handen als uitleg. ‘Ik krijg heel veel e-mails waarin mij om advies wordt gevraagd, maar dat wordt saai. Op deze manier kunnen we directe datingervaring

combineren met advies. En als je toch al probeert om weer te gaan daten, slaan we misschien twee vliegen in één klap.'

Mijn hersenen stroomden vol met woorden en beelden met 'gevaar, Will Robinson' tot een visioen van Sidney en ik die handen schudden voor de camera op een prijsuitreiking waar we net hadden gewonnen voor 'Spectaculaire Vooruitgang in Datingadvies', maar ik kon geen woord uitbrengen.

'Ja, je hebt gelijk, het is een vreselijk idee.'

Hun wenkbrauwen stonden nu recht achter het rode montuur. 'Excuseer mijn schaamteloze verlangen om je emotionele onrust uit te buiten voor views. Ik ben benaderd door een bedrijf dat iets doet waarvan ik denk... dat dat goed is? Ik overweeg een sponsordeal met hen te sluiten en dit enigszins obscene idee zou misschien perfect kunnen zijn. Als je geïnteresseerd was. Achteraf gezien denk ik dat ambitie me misschien een slecht mens maakt.'

'O, nee, dat... dat dacht ik helemaal niet. Ik bedoel, ik ben het eens met dat uitbuiten, maar dat maakt me niet uit. Ik was het meer... nog aan het verwerken.'

'Als dat het minder smerig maakt... als ik zou daten, zou ik absoluut mijn datingervaringen ontginnen voor kijkers.' Hen fronste. 'Oké, nee, dat maakt het niet minder smerig. Sorry. Dit is geen ideale eerste indruk.'

'Ik vind je bril leuk,' flapte ik eruit. 'Dat was mijn eerste indruk. Nou ja, eigenlijk dacht ik: dat kan maar beter geen bril zijn die als mode-item gebruikt wordt en toen ik zag dat dat niet zo was, was ik onder de indruk. Hij staat je echt goed. Niet iedereen kan een rood montuur hebben.'

'O. Eh.' Hen rechtte hun schouders. 'Dank je. En ik weet het, modebrillen voelen... op de een of andere manier lichtelijk discriminerend? Ik heb de neiging om over dingen na te denken, dus misschien zijn ze onschuldig, maar het voelt een beetje raar dat iets wat ik nodig heb om te kunnen zien voor iemand anders een elegant accent is.'

'Precies! Ja. Dat is het precies. Maar dat zeg ik ook nooit tegen iemand, want ik wil geen klootzakkerige cis witte man zijn die onzin over hen uitkraamt.'

‘Eens,’ zei hen plechtig. ‘Laten we dit nooit aan iemand anders vertellen.’

Ik stak mijn hand uit. Hen stak de hunne uit.

We schudden in één snelle beweging naar beneden alsof we de deal bezegelden. Het viel me op dat hun hand niet langer koud was.

‘Vergeet alsjeblieft dat ik over mijn show begon. Ik voel me een sukkel omdat ik het benoemde.’

Ik knipperde niet opnieuw met mijn wimpers, maar liet een vleugje flirt doorschemeren in mijn stem. ‘Dat is een beetje lastig, want ik wilde je net vragen er meer over te vertellen.’

Hen bood een treurige glimlach. Ik wist niet of hen mijn schuchtere flirt had opgemerkt of niet. ‘Het heet “De Vrijgezelle Oom”. Ik doe elke maandag een livestream en post een opgenomen show op vrijdag. Mensen schrijven of bellen en ik beantwoord hun vragen.’

‘Zoals Dan Savage?’

‘Meer zoals Iron Man in combinatie met Professor McGonagall: plagerig en streng. Ik beantwoord veel vragen over dates, maar ook veel over familie, school en werk. Ik beantwoord steeds meer...’ Hen pauzeerde lang genoeg zodat ik manieren kon bedenken om het gesprek te redden. Toen zuchtte hen. ‘Ik denk dat we er duidelijk niet in slagen om legitieme geestelijke gezondheidsproblemen in dit land aan te pakken. Ik zie steeds meer dingen waarbij ik hoop dat mensen gratis toegang hebben tot echte therapie in plaats van idioten op het internet.’

Ik slikte moeizaam en was verrast. In de maanden na mijn ontspoorde poging tot een huwelijk was ik in therapie gegaan. En het had geholpen. (Blijkbaar was het deel waarbij we wegreden in de limo en ik niet kon ademen of praten en mijn hart zo hard bonkte dat ik dacht dat het mijn ribbenkast zou breken, een paníékaanval. En ik dacht dat ik gewoon als een baby door het lint ging.)

Goed, concentratie. ‘Ik ook. Ik bedoel dat ding over therapie. Ik onderschrijf niet dat je jezelf een idioot vindt. Zo goed ken ik je nog niet.’ Ik zou een brutale glimlach willen laten zien, maar daar had ik de luchtigheid niet voor.

‘Ik ben geïnteresseerd in het sponsorschap om me te verlossen van mijn huidige idioterie. Het bedrijf geeft onlinetherapie, zodat mensen die specialisten nodig hebben in landelijke gebieden waar die niet zijn, toegang hebben tot die diensten. Of misschien ben jij wel de enige transpersoon die jouw therapeut ooit heeft gezien, dus kan hij waarschijnlijk niet zo goed aan jouw behoeften voldoen als iemand die regelmatig met queer en transpersonen werkt. Idem voor kinksters of mensen in polyamoureuze relaties.’ Hen liet een stilte vallen. ‘Eh, ik probeer je niet onder druk te zetten. Sorry. Ik wilde alleen uitleggen waarom ik erbovenop sprong toen je iets heel basaals noemde en je probeerde te verleiden om op mijn YouTubekanaal te komen.’

Er was iets charmants aan hun ratelende preek. Ook extra punten voor het gebruik van het woord ‘verleiden.’ Ik voelde me niet níét verleid. Wat maakt het ook uit. ‘Ik denk dat we het moeten doen. Je serie-idee. Ik bedoel, het kan onmogelijk het daten érgers maken, toch? En misschien helpt het iemand?’

Sidney duwde hun haar met een hand naar achteren en staarde me strak aan, bijna alsof een deel van hen cool was en een deel supernerveus. ‘Weet je het zeker? Het was een belachelijk idee.’

‘Ik vind het wel leuk. Bovendien zei je dat jij de dates zou vinden, toch?’

‘Dat zou ik kunnen doen,’ zei hen voorzichtig. ‘Als je me een idee geeft in wie je geïnteresseerd bent. Alleen als je zeker weet dat dit niet afschuwelijk voor je is. En ethisch gezien zou ik je moeten vertellen dat ik geld zou verdienen aan jou, eh...’ Hen zocht naar een woord. ‘Jouw romantische reis. Als je het zo wilt noemen.’

Aan de andere kant van de kamer kuste Mia Ronnies wang en Ronnie straalde. Ik wist dat ik niet precies de relatie wilde die zij hadden, maar iets diep in mij wilde die vonk van verlangen, die ongedwongen genegenheid.

‘Ik denk dat we het moeten proberen. En ik ben vrij gemakkelijk. Alle geslachten, alle leeftijden.’ Ik dacht erover na. ‘Oké, ouder dan eenentwintig. Niet dat ik een enorme drinker ben, maar ik denk dat ik me zelfbewust zou voelen bij iemand die dat niet kan.’

Sidneys lippen tuitten alsof hen niet zeker wist of hen moest lachen of niet. 'Ben je nu serieus?'

'Gast.'

Zo. Hen glimlachte. 'Oké.'

'Mooi. En is het goed dat ik je "gast" noemde?'

'Ja. Bedankt voor het vragen.'

'Oké dan. Dat is geregeld. We doen een YouTubeding.' Ik slikte. 'O god, waar heb ik net mee ingestemd?'

Hen klopte op mijn arm. 'Laat het over aan De Vrijgezelle Oom. Ik regel alles.'

Ik dwong mezelf de tintelingen te negeren die mijn hersenen nog steeds waarschuwden voor de aanwezigheid van hun hand op mijn huid. 'Maar wacht, is het niet beter voor de kijkcijfers of zo als de afspraakjes echt verschrikkelijk gaan? Je hebt een belangenconflict!'

'Misschien, maar het is beter voor mijn fans als je goede ervaringen hebt die je met hen kan delen. Zelfs als ze soms onhandig of vreemd zijn. Ik zou het fijn vinden als mensen na deze serie denken dat het misschien nog niet zo slecht is in de wereld van de romantiek.'

'Laten we... laag mikken,' bracht ik uit. Romantiek. O god. Ik was zeker niet volwassen genoeg voor dit soort dingen met Mason. Maar dat was jaren geleden. Decennia als je telt in ontwikkelingstijd. Als je halverwege de twintig was, veranderde alles. Nietwaar? 'Eh, wat als ik hier heel erg slecht in ben? Wat als ik je teleurstel? Dat is mijn hele staat van dienst op dit moment.'

Sidneys hand greep mijn arm. 'Je kan niet falen. Als ons doel is om wat shows te doen, het bedrijf bekend te maken en jou een paar dates te bezorgen, is er geen kans dat je faalt. Er is geen druk. Hoe dan ook, waarom denk je er niet een paar dagen over na? Ik stel het voor aan de sponsor en we praten verder als we elkaar zien bij de borrel met Mia. Goed?'

Ik keek hen aan, voorbij het rode montuur, in ogen die plotseling donkerder waren dan ik had gedacht. 'Ik heb mijn laatste vriend voor het altaar achtergelaten. Weet je zeker dat je een YouTube-serie met mij wilt beginnen?'

‘Ik heb je al gezegd dat ik niet geïnteresseerd ben in altaren. Ik denk dat we veilig zitten.’

Het was waarschijnlijk gewoon een teken dat de avond heel vreemd was geweest, maar de rest van het feest dacht ik ‘we zitten veilig’ met Sidneys stem en ik voelde een fantoomwarmte op mijn arm waar hen me had aangeraakt.

Hoofdstuk 2

De borrels met De Buitengesloten Klootzakken vonden bijna altijd plaats in The Hole.

Technisch gezien was het The Hole in the Wall, die de homo's natuurlijk The Gloryhole noemden. De meeste mensen noemden het gewoon The Hole. Om eerlijk te zijn leek het een beetje op het spreekwoordelijke gat - allemaal bruine houten panelen en een vaag gevoel dat het groter was dan verwacht als je er eenmaal in zat.

De Buitengesloten Klootzakken hoefden niet rond te neuzen; we hadden een favoriete tafel, een tweede favoriete tafel en een derde keuze, die volgens Oscar niet als iemands favoriete tafel kon worden beschouwd. Ondanks Mia's openheid tegenover Sidney bleven maar weinig mensen lang hangen nadat we ze op de borrel hadden gevraagd. Het was een flauwe grap geworden; de Borrelvloek. Als je voelde dat een relatie op een dood spoor zat, vroeg je zachtjes: 'Wanneer komen ze iets drinken op de borrel?' Met andere woorden: 'Wanneer geef je het nu eens op?'

In een poging dat de pas af te snijden was Sidney hier, bij de borrel, voordat hen de man ontmoette met wie Mia wilde dat hen de rest van hun leven doorbracht. Helaas, erg tragisch, het einde voor het daadwerkelijk begonnen was en ga zo maar door.

Ik realiseerde me dat ik op het punt stond om een serie verzen te verkondigen over de dood en bood aan het eerste rondje te betalen omdat er nog niemand anders was komen opdagen. 'Als een willekeurige vreemdeling vraagt of jij jou bent, is het waarschijnlijk Mason of Oscar,' verzekerde ik hen.

Hen stond op. 'Zal ik de drankjes halen, dan kan jij wachten op je vrienden?'

Dat leek me een redelijk plan. Hoewel ik me altijd ongemakkelijk voelde als een nieuw iemand een drankje voor me kocht. Ik wist dat het een beetje achterlijk was, maar het zorgde ervoor dat ik me schuldig voelde op een manier waarbij je in een eindeloze cyclus

van schuld en terugbetaling terecht kwam. *Nee, maar jij hebt het de afgelopen keer betaald. Ja, maar jij betaalde de keer daarvoor.*

Ik realiseerde me dat Sidney iets had gezegd. 'Eh, prima, bedankt.'

Een mondhoek kwam omhoog. 'Ik vroeg wat je wilde.'

'Ja. Shit. Sorry, ik ben een beetje afgeleid.' Ik wist niet eens waarom. Het was gewoon een borrel. En Sidney, hoewel aantrekkelijk en slim, datete niet met mensen. Wat handig was omdat ik dat historisch gezien ook niet deed. 'Ik wil graag een cola, bedankt.'

'Ik ben zo terug.'

Ik keek nog steeds hoe hen naar de bar liep toen Oscar opdook alsof hij uit de ether kwam. 'Is dat degene aan wie Mia Mase wil koppelen?'

'Serieus, hoe doe je dat?'

Hij fronste in Sidneys richting, zwevend naar onze tweede favoriete tafel zonder plaats te nemen. 'Dat is de nieuwe persoon, toch?'

'Ja.'

'Ik denk niet dat ik vandaag met nieuwe mensen wil praten.'

Ik woog een paar antwoorden af - ik dacht niet dat Sidney de angst van Oscar al te zeer zou aantasten, maar de borrel was in het algemeen al een aanslag op zijn angst, dus ik wilde de mogelijkheid niet uitsluiten - voordat ik mijn schouders ophaalde. 'Volgende week?'

Dit leverde me een kus op de wang op. 'Bedankt, Dec. Excuseer me.'

'Tuurlijk. Hou van je, jongen.'

Zijn hand wapperde in een zwaai terwijl hij weer in de menigte verdween.

Sidney kwam terug met wat voor mijn getrainde oog leek op twee cola's. Verdomme, ik had hun moeten vertellen dat hen gewoon alcohol kon drinken ook al deed ik dat niet. 'We hebben vanavond één persoon minder,' zei ik terwijl ik het glas aannam. 'Oscar slaat deze over.'

‘Maak er maar drie van. Ik kreeg net een app van Mia dat zij en Ronnie een dringende verantwoordelijkheid hebben die te maken heeft met Ronnies zus.’

‘Oooo. Wat een intrige.’

Hen trok een wenkbrauw naar me op vanachter hun bril. ‘Is dat zo?’

‘Soort van? Als in, het is een heel ding dat haar zus heeft ingestemd om bruidsmeeisje te zijn, vooral omdat de helft van haar familie haar nog steeds bij haar geboortenaam noemt waar ze bij is.’

Hen grimaste. ‘Dat is vreselijk.’

‘Ja, het is superklote. Dus de bruiloft is al een groot ding en...’
Mijn ogen vielen op Mason. Mijn lieve, prachtige, licht melancholische ex.

We noemden onszelf De Buitengesloten Klootzakken als grap omdat elk gesprek op de universiteit een tijdje had gedraaid om... buitensluiten. Al klinkt dat niet leuk en we zouden het nu niet meer doen, maar ik denk dat het een ontwikkelingsfase was waar we allemaal doorheen moesten. En het bracht ons samen als een familie op een manier die praten over Kant of scheikunde of iets dergelijks waarschijnlijk niet zou hebben gedaan. Mia was de Koreaanse (ook lesbisch!), Ronnie was blank (maar trans!), ik was blank (maar homo!), Oscar was half blank, half Mexicaans (en homo!) en Mason was de zelfbenoemde zwarte (en panseksueel!)

Hij naderde de tafel met een voorzichtige glimlach. ‘Hé, Dec.’

Ik sprong op om hem een knuffel te geven. ‘Mase! We zijn in de steek gelaten door de andere Klootzakken. Maar kijk, Sidney is er!’ Ik maakte een extravagante Vanna White-armbeweging in Sidneys richting omdat ik blijkbaar niet normaal kon doen.

‘Ik ben Sidney Worrell. Leuk je te ontmoeten.’

‘Mason Ertz-Scott.’

Ze schudden elkaar de hand. Beiden leken op modellen voor verschillende dingen. Mase zou een beminnelijke jonge zakenman zijn op weg naar een belangrijke vergadering en Sidney zou een nerdy persoon aan een tafel in een café zijn die peinzend in hun koffie staaarde. Niet dat ik veel tijd besteedde aan het bedenken van fotobeschrijvingen voor echte mensen of iets dergelijks.

Beminnelijke jonge zakenman en nerdy persoon aan een tafel in een café gingen allebei weer zitten, dus ik ook. Alleen, nu had Mase geen drankje. Dit zou de perfecte gelegenheid zijn om ze een kans te geven een praatje te maken, toch? Ik stond weer op. ‘Bier, schat?’ Mijn hart stopte vanwege de afschuw over de verspreking. ‘O mijn god, ik heb je in jaren niet zo genoemd, wat is er mis met mij? Sorry. Wil je een biertje?’

‘Je koopt een drankje voor me én noemt me “schat”? Ik hoop dat je van plan bent me morgen een berichtje te sturen, Casanova.’

‘O, steek het...’ Ik brak de zin af. Voor Sidney. ‘Alleen al om die reden haal ik een light biertje voor je!’ Ik huppelde weg in de richting van de bar en negeerde zijn gelach achter me.

Toen ik terugkwam bij de tafel, was ik tenminste gestopt met blozen, hoewel de opluchting van korte duur was. Ze hadden het over Sidneys videoserie-idee.

‘Wacht.’ Ik zette een biertje (niet light) voor Mason neer. ‘Noem je het *The Love Study*? Dat klinkt vreselijk.’

Mase sloeg tegen mijn arm.

‘Wat? Dat is gewoon zo! Toch?’

Sidney knikte niet helemaal instemmend, meer alsof hen wist wat ik bedoelde en het erkende. ‘Ik denk dat het de grofste betekenis overbrengt van wat we proberen te doen in zo weinig mogelijk woorden. Het is een fatsoenlijke afkorting, want ik heb geprobeerd een acroniem te bedenken zoals asap. *The Love Study* is kort, bondig en makkelijk te onthouden. Wat het perfect maakt voor YouTube.’

‘Ja, maar...’ Ik nam een troosteloze slok van mijn cola. ‘Klinkt het niet als een stuk gereedschap? Ik ben het onderwerp van...’ ik maakte van mijn stem een dramatische filmstem, ‘... *The Love Study*.’

Mason giechelde en drukte even de rug van zijn hand tegen zijn lippen om het te onderdrukken voordat hij toegaf en gewoon giechelde. Het monster. ‘Liefje, je bent al vaker het onderwerp geweest van liefdesstudies. Misschien lukt het Sidney ergens te komen waar dat de rest van ons dat niet lukte.’

‘Hé! Niet grappig!’ Ik bloosde weer. ‘Zó niet grappig.’

‘Nou, kijk,’ zei Sidney, onze kinderachtige spelletjes negerend. ‘De naam staat nog niet vast, maar ik moet waarschijnlijk een nieuwe bedenken voor de sponsor en...’

‘O, je hebt de sponsoring gekregen?’ onderbrak ik hen.

‘Ja. Maar ik weet zeker dat ik iemand anders kan vinden als je het niet wilt. Ik wil je niet dwingen tot iets waar je je niet prettig bij voelt.’

‘Niemand voelt zich prettig tijdens afspraakjes,’ mompelde Mase.

Sidney keerde zich tegen hem. ‘Jij zou het ook kunnen doen! Jullie kunnen allebei meedoen aan *The Love Study*. We kunnen jullie ervaringen vergelijken en het feit dat jullie een geschiedenis met elkaar hebben voegt alleen maar...’

‘Gaat niet gebeuren.’

‘Eh, sorry, ik... verloor even de controle. Vergeet dat ik het gevraagd heb.’

Hij zwaaide. ‘Je lijkt me een heel aardige persoon en zo, maar ik ga niet daten om jouw publiek een voordeel te geven. Ik vind het al moeilijk genoeg om voor mezelf te daten.’ Mason, de man aan wie ik ooit bijna beloofd had om mijn hele leven met hem door te brengen, zakte onderuit en nipte van zijn bier.

Ik pakte zijn hand. ‘Het spijt me echt. Nogmaals.’

‘Ik weet het. En het zou niet goed zijn geweest. Dat weet ik ook. Ik wil romantiek en bloemen en zo. Jij bent totaal niet geïnteresseerd in die dingen. Ik dacht dat het een compromis was, maar in werkelijkheid zou het me te veel pijn hebben gedaan. Het is gewoon het éíndeloos proberen om nieuwe mensen te ontmoeten.’ Hij kneep zijn ogen samen en keek naar mij. ‘Plus, je hebt me niet verteld dat je weer aan het daten was.’

‘Dat ben ik niet. In de praktijk. Het is meer een soort... theoretisch. Op dit moment. Totdat Sidney me voor hun publiek zet, of wat dan ook.’ O, ja, Sidney. Ik keek naar hen en zag dat hen naar ons keek met iets in hun uitdrukking wat ik niet helemaal thuis kon brengen.

Niet echt verdriet, niet echt verlangen? Een soort hunkering misschien, maar alleen aan het oppervlak. Een seconde later was het weg. ‘Oké, niet praten over jouw ervaringen snap ik,’ zei hen tegen Mase. ‘Maar denk je dat je in de show kan komen praten over

Declans vroegere ervaringen? Wat maakt hem tot de man die hij nu is, zoiets?’

‘O, zeker. Als we gewoon Declan voor gek zetten, doe ik mee.’
Ik stak mijn tong naar hem uit.

‘Misschien niet voor gék zetten. Ik vind de culturele context van iemand voor het altaar achterlaten fascinerend. Wat het betekent om je zo publiekelijk te binden, vooral voor homo’s, en het dan zo publiekelijk uit te maken.’

‘Ha, ja, ik kan zeker de arme sukkel spelen die gedumpte werd op zijn trouwdag en er nooit meer bovenop kwam.’ Hij gebaarde naar zichzelf. ‘Ik ben nu eigenlijk mevrouw Havisham.’

Ik sloeg hem. ‘Hij liegt, luister niet naar hem.’

Hij leunde voorover om vertrouwelijk tegen Sidney te zeggen: ‘Ik slaap elke nacht in mijn bruidsjurk. Het is tragisch.’

‘O mijn gód.’ Ik keek hem aan met een ‘stop daarmee’-blik.
‘Serieus, hij zegt maar wat.’

Sidney keek van de een naar de ander, wenkbrauwen licht opgetrokken. ‘Ik heb me altijd afgevraagd of meer mensen zouden willen dat ze niet waren getrouwd. Of zouden willen dat ze wel waren getrouwd als het niet was gebeurd.’

Mason en ik keken elkaar aan. ‘Wij niet,’ zei ik.

‘Nee. Ik had deze klootzak zes jaar geleden dolgraag gewurgd en ik weet zeker dat onze vrienden me hadden geholpen het lichaam te verbergen, maar hij heeft ons een heleboel pijn bespaard. Of liet het in elk geval in één keer aankomen, in plaats van langzaam verspreid over jaren terwijl we elkaar gingen haten.

‘Jullie lijken elkaar nu niet te haten.’ Hen duwde hun bril omhoog en ik moest de drang onderdrukken om het gebaar te spiegelen.

‘Nee, ik hou van die klootzak.’ Mase leunde voorover om mijn wang te kussen. ‘Ik ga zeker naar *The Love Study* kijken. Ik kan niet wachten. Ik ga popcorn maken. Ik nodig iedereen uit om bij mij thuis te komen kijken. Het zal héérlijk zijn om je op allerlei stomme afspraakjes te zien gaan waarna je gedwongen wordt om erover te praten.’

‘Ik dwing hem niet...’ zei Sidney op hetzelfde moment dat ik zei: ‘Ze zijn misschien niet stom...’ We stopten en keken allebei weg.

‘O ja,’ mompelde Mason. ‘Ja, ja, ja, ik voorzie een heleboel popcorn. We gaan hier een drankspelletje voor verzinnen. Misschien verzinnen we ook wel een drankje. Ik kan niet wachten.’

Ik pruilde. ‘Je bent verschrikkelijk.’

‘Je liet me voor het altaar staan, zonnetje.’

Even probeerde ik een comeback te bedenken waardoor het bijeenroepen van onze vrienden om popcorn te eten en te kijken hoe ik mezelf voor schut zette op YouTube een grotere misdaad zou zijn dan hem voor het altaar laten staan, maar... dat was het niet. ‘Ja, oké, jij wint. Voor altijd.’

‘Daar heb je verdomme gelijk in.’ Alsof hij zich voldaan voelde nu hij dat punt gescoord had, wendde Mason zich tot Sidney. ‘Wat doe je verder als je geen advies geeft? Je werkt met Mia, toch?’

‘Ja, maar op een andere afdeling. Ik koop levensmiddelen in. Wat doe jij?’

‘Ik ben kredietmedewerker bij een bank. Het is net zo glamoureuus als het klinkt. Ik wil me graag opwerken tot financieel manager, maar het gaat langzaam.’

Ik schraapte mijn keel. ‘Plus, je wilt niet echt financieel manager zijn.’

Hij rolde met zijn ogen. ‘Het is een carrière. Ik wil echt een carrière.’

‘Een saaie.’

‘Niet iedereen kan het glamoureuze leven van een uitzendkracht leiden, Dec.’ Hij nam een slok van zijn bier en aangezien we gezelschap hadden, besloot ik hem met rust te laten. ‘Sidney, je moet me vertellen hoe je hierheen verhuisd bent. Ik hyperventileer al als ik er alleen maar aan denk om te verhuizen. Het is zo verdomde duur.’

‘Dat is het inderdaad. Ik werkte als serveerster in een restaurant en verdiende goed, denk ik. Maar mijn slaap schoot erbij in omdat ik video’s wilde uploaden. Ik huurde een kamer, omdat verhuizen vreselijk is, maar ik had geen controle over het achtergrondgeluid.’

‘Dus je verdiende geld maar haatte je leven?’

Sidney liet een lage lach horen, alsof die lach zelf erkende dat het donker was. ‘Laten we zeggen dat het tijd was voor een

verandering.'

'Wat is je plan voor de lange termijn? Vakken vullen en advies geven op YouTube tot je genoeg verdient om het fulltime te doen?'

Dat was een supergoede vraag en ik was een beetje boos dat ik hem zelf niet had gesteld, hoewel ik was afgeleid door dat hele 'op YouTube komen zodat Sidney me kon adviseren'-gedoe.

'Ik weet niet echt of ik nu een concreet plan heb. Ik dacht in het begin niet dat ik geld zou gaan verdienen met YouTube. Maar afgelopen jaar kreeg ik meer belangstelling van adverteerders dan voorheen, dus op dit moment lijkt het erop dat dat een redelijk doel is.'

Mase knikte. 'Ik vind het moeilijk om me voor te stellen dat ik me comfortabel zou voelen als ik zoveel in beeld zou zijn. Ik zou best kunnen komen om Dec op te porren, maar ik denk dat ik een eigen kanaal overweldigend zou vinden.'

'Dat kan het zeker zijn. Maar ik denk dat het helpt op een manier waarvan ik...' Hen pauzeerde. 'Ik denk dat ik één op één altijd heel ongemakkelijk ben geweest, dus op video is het makkelijker voor me. Het is een manier van contact maken met mensen die niet afhangt van menselijke interactie. Eh... dat klinkt verschrikkelijk. Hun neus trok op. ~~Vertederend~~. Op een wat intrigerende manier.

'Ja, dat snap ik wel een beetje. Zou YouTube je primaire baan zijn als je die optie had?' Mase gebaarde met zijn bier. 'Stel, in een perfecte wereld, zou je het dan fulltime doen?'

'Ik weet het niet zeker... in een perfecte wereld? Ik denk dat ik ontslag zou kunnen nemen bij de winkel, video's zou kunnen blijven maken en terug naar school zou gaan. Misschien therapeut worden of psycholoog.'

Ooooo, dat zie ik helemaal voor me. 'Wauw, dat zou geweldig zijn.' Ik gaf Mason veelbetekenend een por.

Hij denkt al over een master sinds we afgestudeerd zijn.

'Het is alleen zo duur,' zei hij. 'Tenminste, toen ik ernaar keek, was het dat.'

'Precies. Ik heb nog steeds een studieschuld. Hoezo wil ik nog meer leningen afsluiten?'

Ze vervielen in een gesprek over studieleningen en ik luisterde maar met de helft van mijn hersenen. Ik was er vrij zeker van dat 'mensen gebruiken maar tien procent van hun hersenen' een mythe was, maar wat het percentage ook was, ik gebruikte heel wat minder dan dat bij het volgen van het gesprek van Sidney en Mase.

Ik bedacht vooral aan hoe geweldig het zou zijn om meer queer therapeuten in de wereld te hebben. Of specifieker: hoe geweldig het voor mij zou zijn geweest om een queer therapeut te zien na die hele poging tot een huwelijk. Niet dat mijn heterotherapeut slecht was. Ze was aardig! Maar ik geloof niet dat ze het culturele fenomeen van het plotseling mogen trouwen had begrepen. Het was 2015, het was legaal, iedereen deed het, dus leek het alsof wij het ook konden. Het was niet dat ik niet van Mason hield. Ik hield héél veel van hem. Ik hield zoveel van hem dat ik me niet realiseerde dat ik eigenlijk helemaal niet wilde trouwen tot het te laat was.

Toen was ik er en was hij er. En iedereen die we kenden en liefhadden, was er en ik kon niet ademen. De rest van mijn leven was een waas van onmogelijkheden omdat ik niet wist of ik de volgende dertig seconden zou halen. Ik kalmeerde pas toen de limo kilometers ver weg was. De therapeut vertelde me uiteindelijk dat denken dat je op dat moment gaat sterven een soort klassieke paniekaanval is, maar dat wist ik toen nog niet.

Wat ik wel wist, was dat niet trouwen beter voelde dan trouwen. Dus besloot ik mezelf en alle anderen de moeite te besparen om dat ooit nog eens mee te maken.

Geen romantiek meer. Punt uit. Afgelopen.

Als het niet afgelopen was, als ik dit opnieuw zou proberen, hoe kon ik dan ooit iemand vragen mij te vertrouwen? De meeste dagen kon ik me er alleen toe zetten om uit bed te komen als ik naar mijn werk moest. Ik sloeg regelmatig het ontbijt over omdat ik te vaak op SLUIMEREN drukte.

Ik had mijn laatste vriend voor het altaar achtergelaten. Hoe bewijs je ooit dat je te vertrouwen bent als je zoiets gedaan hebt?

Sidney lachte en bracht me terug naar onze tweede favoriete tafel in The Hole, terug naar dit moment, waarop ik cola dronk en het verleden overpeinsde. Geen goed idee.

Ik leunde naar voren en zei vertrouwelijk tegen Sidney: 'Wil je horen over die keer dat Mase zo hard kreunde dat we dachten dat de homofiele geschiedenisprofessor ons zou betrappen terwijl we seks hadden in het lege kantoor naast het zijne?'

Hen grijnsde. 'Zeker weten.'

Mason haalde alle waardigheid naar boven die hij kon opbrengen terwijl hij op een stoel zakte. 'Ik blijf erbij dat hij zou hebben meegedaan, wat technisch gezien betekent dat ik lúíder had moeten zijn. Hij was superlekker.'

Sidney en ik lachten. Na een seconde gaf Mase zijn stoïcijnse act op en grijnsde. Vreemd genoeg dacht ik dat die goede oude Sidney misschien weer een keer voor de borrel zou komen. Misschien was de kunst om gewoon geen van De Klootzakken te neuken. Goed plan, dacht ik, en ik begon een ander verhaal.

Colofon

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Kris Ripper.

Oorspronkelijke titel: The Love Study

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Mariëlle Brouwer

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Harlequin Enterprises ULC

E-bookproductie: HarperCollins Holland

ISBN 9789402769876

NUR 302

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de

licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl